

i Almindelighed 600 Kr. — og om man saaledes kan faa en Stab af Smaaskolelærerinder, der paa en virkelig dygtig, tilfredsstillende Maade kan gøre Fyldest i denne Gerning. Valget staar ikke mellem eksaminerede Lærerinder og denne Slags Lærerinder, men mellem en saadan uddannet Smaaskolelærerindestand og Lærerinder uden særlig Uddannelse, saa man lader det blive ved det gamle, som det er, at man maa tage, hvem man bedst kan faa uden Uddannelse. Jeg tror derfor, at Staten vilde gøre vel imod denne gode og sunde Bevægelse paa Skoleomraadet ved at hjælpe til, at der kan komme en Lærerindeuddannelse, som passer til det, der i Øjeblikket trænges til. En Uddannelse vil jo komme: der vil rundt omkring være Folk, der ville forberede sig paa at uddanne Smaaskolelærerinder. Det er jo en bekendt Sag, at det er noget, som gærer hele Landet over, og der vil rundt om opstaa Uddannelsesanstalter for Smaaskolelærerinder, men det er naturligvis en Fare for, at den Uddannelse, der saaledes spredt kunde komme, vil blive meget mangelfuld, idet den vil mangle ethvert Forbillede for, hvordan denne Sag egentlig skal tages. Disse Lærerinder maa nemlig uddannes paa en anden Maade, end de, som kunne anvende 3 Aar paa deres Uddannelse, og som skulle have en saadan Uddannelse, at de kunne være Lærerinder ogsaa for ældre Børn. For Smaaskolelærerinderens Vedkommende er det ikke Hovedsagen, at de have saa fortreffelig mange Kundskaber, men Hovedsagen er, at de kende Børnenes natur, at de forstaa at tale med Børnene, og ogsaa have Syn for Metoderne for den første Undervisning, som netop der have megen Betydning. Jeg hører ellers ikke til dem, der have meget tilovers for Metoderne paa Skoleomraadet. Jeg bliver tit bange, naar jeg hører, at der nu er fundet paa ny Metoder. Men ved Smaabørns Indøvelse i Færdigheder og overhovedet paa Smaaskolernes Omraade, kan jeg se, at Metoderne kunne have overordentlig stor Betydning, og at det har Betydning, at de unge Piger, som ville forberede sig til en saadan Gerning i et Aars Tid, saa baade den fornødne teoretiske og den fornødne praktiske Beslæbning i, hvordan man skal behandle Smaabørn. Jeg vilde naturligvis ønske vore almindelige Lærerinder affkræet det samme, jeg tror, der paa dette Omraade kunde gøres meget mere, end der gøres nu, men jeg tror ganske særlig, at det vil være af Betydning, at saa noget saadant gjort for dem, der i saa kort en Tid skulle uddanne sig til at have

med de mindste Børn at gøre. Der har jo været Tale om at oprette en Statsanstalt for saadan Uddannelse, der har ogsaa været Tale om at oprette den som privat Anstalt med Tilskud af Staten, for mig er det ikke Hovedsagen, om det bliver en Stats- eller en privat Anstalt. Jeg foretrækker en privat Anstalt af mange Grunde. Jeg tror, det i Virkeligheden er den sundeste Maade at tage Sagen paa. Men jeg ser jo meget godt, at en privat Anstalt, som virkelig kunde slaa saaledes an, at den kunde bringe Sagen ind i det rette Spor, vanskelig kan opstaa, uden at Staten støtter den. Jeg har netop i Dag modtaget et Andragende fra en Forening, der hedder „Danst Skoleforening“, en Forening, der særlig har gjort sig til Opgave at arbejde for Forskolesagen i Landet, og hvis Formand, Seminarilærer Holm i Tellinge, jo har indlagt sig overordentlig Fortjeneste af denne Sag. Det gaar ud paa, at denne Forening vil oprette et saadant Smaaskoleseminarium, naar den kunde faa den fornødne Støtte dertil af Staten. Jeg tror, det maa overvejes, om man vil gaa den Vej eller andre Veje, og jeg tror, der maa gøres noget paa dette Omraade snarest muligt. Thi jo længere Tid der gaar, jo mere vil Forskolelærerinderens Uddannelse foregaa af sig selv rundt omkring aldeles uden Beslæbning og uden Rettesnor, og man risikerer derved at faa en daarlig Uddannelse af disse Lærerinder, hvilket vilde gøre hele denne Sag, Forskolesagen, megen Fortræd, medens man ved i Tide at faa en Anstalt, der kunde føre Sagen ind i det rette sunde og forstaaelige Spor, vilde gøre Sagen megen Gavn. Medens jeg har Ordet, er der desuden et Par andre Ting, der høre denne Sag, som jeg gerne vilde udtale mig om. Det er Spørgsmaalet om Seminaristernes Stilling overhovedet og særlig ogsaa Spørgsmaalet om de mandlige Seminaristers Uddannelse. Der er der flere Ting, der har været anket over. Der er jo i den senere Tid blevet anket stærkt over, at Seminaristerne have vist sig saa overordentlig daarlig forberedte i Pædagogik og praktisk Færdighed, og vi vide jo alle Bæstet om de store Mandefald, der ere foregaaede. Jeg skal ikke tillade mig at bedømme, hvad der er sket. Det mangler jeg Forudsætningerne for. Jeg har set adskilligt af, hvad der er præsteret ved Eksamenerne, som fuldstændig har kunnet berettiggende den Bedømmelse, som har fundet Sted; men jeg skal overhovedet ikke udtale nogen almindelig Mening om dette Forhold. Kun saa meget er jeg ganske vist klar over,